

Recenze ze stránek **Gornahoor Press** na knihu Arthura Branwena: *Ultima Thule. Julius Evola e Herman Wirth* (s doslovem Claudia Muttiho „Hyperborea“), která vyšla v nakladatelství Quaderni del Veltro.

Arthur Branwen popisuje v této krátké monografii vliv Hermana Wirtha na myšlenky Julia Evoly a objasňuje, jak Evola adaptoval Wirthovy myšlenky na základy západní civilizace. Herman Wirth (1885-1981) se narodil v Holandsku, v roce 1910 se stal německým občanem. Vedl organizaci Ahnenerbe od jejího založení v roce 1935 až do roku 1937.

Wirthovo mistrovské dílo se jmenuje *Der Aufgang de Menschheit: Untersuchungen zur Geschichte der Religion, Symbolik und Schrift der atlantisch-nordischen Rasse* (Vzestup lidstva: Zkoumání historie náboženství, symbolů a spisů atlantsko-nordické rasy) a vyšlo v roce 1928. Pokud je mi známo, nebylo nikdy přeloženo do angličtiny a originální výtisky se pohybují na antikvárním trhu v ceně okolo 500 Euro. Evola věnoval celou kapitolu v knize *Il mito del sangue* (Mýtus krve) idejím Hermana Wirtha.

Následující pasáž je citována v plném znění v Branwenově knize a sumarizuje Evolovy názory na Wirtha:

Wirthovy teze musí být brány jako smělý, překvapující útok, jehož pronikavý přímý popud je následován vynikající vědeckou intuicí, která je posléze obhájena velice podrobnými filologickými, antropo-geologickými, mytologickými a symbolickými metodami ... Ale jak se masa ledu vyrovnává a trhliny ledových ker v zimním proudu nevypovídají nic o plynutí proudu, který je strhává, tak vše vědecky nepřesné, libovolné, výstřední a nesystematické co můžeme najít ve Wirthově práci nesmí zakrývat moc „mýtu“, který oživuje a usměřňuje celek, jeho nejhlubší význam a jeho nezbytná potřeba *vis-à-vis* problémy označuje.

Arktická oblast může tedy být původní vlastí prapůvodní nordické rasy ... Jakmile došlo k ochlazení, pranordická rasa odešla z ledovcové oblasti – jako po jediné možné cestě do bezpečí – jižním směrem k Atlantiku. V tomto bodě uznává Wirth

hypotézu o existenci Atlantidy a věří, že centrum civilizace a nordické rasy bylo založeno v Atlantidě a poté se rozšířilo směrem na východ k evropskému pobřeží a západně k pobřeží americkému.

Wirth tvrdil, že rekonstruoval nejen historii nordicko-atlantské rasy, ale navíc i její náboženství. Bylo vznešeným monoteistickým náboženstvím, odlišným od animismu a démonismu afrických a asijských domorodců, bez dogmat, velké čistoty a potenciálně universální ... Prapůvodní náboženství okolo roku 15000 př.n.l. bylo solární a prostoupeno povědomím univerzálního zákona o „věčném návratu“, smrti a znovuzrození ... Wirth mluvil o prapůvodním nordickém monoteismu a o „kosmickém nordickém křesťanství“ které bylo proto možné datovat zpětně tisíce let před Kristem.

Avšak Evola vysledovává původ hyperborejské teorie ne k Wirthovi, ale k **Ludwigu Wilserovi**, jehož kniha *Herkunft und Urgeschichte der Arier* (Původ a prehistorie Árijců) vyšla v roce 1899. V této práci se nordický mýtus objevil poprvé přesvědčivě formulován v německé vědě. Není to *Ex Oriente lux* („světlo /přichází/ z východu“), ale spíše *Ex septentrione lux* („světlo /přichází/ ze severu“). Zde se také objevuje motiv Thule, bájněho polárního ostrova, původní vlasti bílé rasy.

Wirthův vliv na Evolu je jak v jeho závěrech – ačkoli se s ním Evola rozchází v základních názorech – tak i v jeho metodách. Tento vliv je nejzřetelnější v *Rivolta contro il mondo moderno* (Revolta proti modernímu světu) a v německém vydání *Imperialismo Pagano* (Pohanský imperialismus). Je zjevné, že Wirthova metodologie analýzy mýtů, symbolů, ság a legend je povědomá každému čtenáři *Revolty proti modernímu světu*.

Wirthovo tvrzení, že nordická rasa pocházela z polárních oblastí (Hyperborea), které byly sídlem vyspělé civilizace, mělo pro Evolu největší význam. Evola poté převzal některé Wirthovy závěry, aby odpovídaly jeho tradicionalistického světonázoru. Ale opět, Evola například odmítl Wirthovu tezi o Matce Zemi – lunární koncepci, a postuloval namísto toho primordiální solární tradici. Přesto však přijetí Wirthovy nordicko-arktické hypotézy Evolu zavazovalo k přeformulování základů nauky o římské tradici. V původní italské verzi *Imperialismo Pagano* Evola mluví o *tradizione mediterranea* (středomořské tradici). Avšak, po seznámení s Wirthem, mnohem revidované německé vydání *Pohanského imperialismu* namísto toho mluví o nordické tradici a prohlašuje, že řecká a římská civilizace byly v zásadě dílem nordické rasy.

Evola také upravil schéma do tradičních „věků“, nyní věku Kali-jugy. To relativizovalo římskou historii, která poté ztratila svoji jedinečnost a stala se jen jedním z projevů nordické civilizace. Branwen vyvozuje závěr: „Evolova nová univerzální představa interpretovala historii Říma, a dejme tomu i Evropy samotné, jako důležitou epizodu, ale jen jednu z mnoha v dějinách lidstva a cyklickém vývoji.“

Evola sám uzvívá svoji kapitolu o Wirthovi v *Il mito del sangue* těmito slovy:

Období které předcházelo liberalismu a scientismu bylo charakterizováno třemi základními myšlenkami:

1. Rovností lidské rasy.
2. Nordickým barbarismem a původem všech civilizací na východě.
3. Hebrejským původem monoteismu.

Wirth vyřadil, nebo zavrhl tyto myšlenky a nahradil je těmito třemi:

1. Lidstvo je rozrůzněno do odlišných ras.
2. Civilizace nepřišla z východu, ale ze severu.
3. Byli to lidé nordického původu, kteří znali vyšší monoteistické náboženství mnohem dříve než Hebrejci.

Oswald Menghin, rektor vídeňské univerzity, napsal: „Zkoumání prehistorie je, či přesněji řečeno by mělo být, jádrem duchovní bitvy naší doby. Nemyslím si, že se mýlím ve svém odhadu, že se věda o prehistorii stane vůdčí disciplínou budoucích generací.“

V posledních letech, v mnoha kruzích, došlo k významnému impulsu po návratu k počátkům. Počátky se zde zjevují ve zvláštním, duchovním světle. Bude prokázáno, že v prapůvodních dobách, významy a symboly přežívaly v čistém stavu, a poté byly ztraceny, zatemněny anebo změněny. Prehistorický výzkum, pozvednutý z úrovně neživotného vědecko-archeologického nebo antropologického pozitivismu na úroveň duchovní syntézy, tedy slibuje otevřít nové horizonty pro skutečnou historii civilizace.

Lidská rasa není hnána metafyzickou pravdou, ale silou mýtu, obzvláště mýtu o počátku. Po tři generace, které přišly poté, co byla Wirthova kniha publikována, bitva o prehistorii člověka pokračuje, ačkoli se objevily další, údajně více vědecké teorie. Přesto další, pod zástavou „radikálního tradicionalismu“ a podobných hnutí, stále reagují na tento impuls po návratu k počátkům. Protože každý, kdo ovládá „narativum“ prehistorie, ovládá i přítomnost.